

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE



DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

***DOK SE MOLIO,
IZGLED LICA MU SE
IZMIJENI***



10 / 2019.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIV. (2019.), broj 10(391)
DRUGA KORIZMENA NEDJELJA
17. veljače 2019.

Kontakt:
o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
 tel.: 22 712, 84 048;
 e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
 tel.: 88 853, 82 805;
 e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovnica: Bernadette Lopez,
<http://www.evangile-et-peinture.org>

OŽUJAK

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

Ned 17. (Pačista);
 Patrik; Domagoj; Hrvatin

- | | | |
|------|-----|--|
| Pon. | 18. | Ćiril Jeruzalemski; Cvjetan; Narcis |
| Uto. | 19. | JOSIP zaručnik BDM; Josipa |
| Sri. | 20. | Niceta; Dionizije; Vladislav; Sonja |
| Čet. | 21. | Serapion; Vesna; Kasijan; Vlasta |
| Pet. | 22. | Oktavijan; Jaroslav; Lea |
| Sub. | 23. | Oton; Pelagije; Turibije; Dražen; Rebeka |

MEDITACIJA

Što je draže od tate?

3

SLUŽBA RIJEČI - II. KORIZMENA NEDJELJA

UVOD U ČITANJA

Preobraženje

4

ČITANJA

*Dok se molio, izgled mu se lica
izmijeni.*

6

HOMILIJA

Preobraženje je navještaj uskrsnuća

8

SLUŽBA RIJEČI - SVETI JOSIP ZARUČNIK BL. DJEVICE MARIJE

UVOD U ČITANJA

Baštinici obećanja

10

ČITANJA

*Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te
tražili.*

12

HOMILIJA

Josip

14

KATEHEZA

*Grijeh i sakrament isповиједи -
pomirenja*

16

Hrvatska marijanska svetišta

Crkva Gospe Od Milosti u Šijani - Pula

20

Mali vjeronaучni leksikon

22

KRIŽNI PUT

APLIKACIJA ZA MOBILNI TELEFON:
S Bogom svaki dan

23

NAŠI POKOJNI

24

Što je draže od tate?

Uz svetkovinu svetoga Josipa i Dan očeva

Tata pita petogodišnjeg Damira:

- *Ima li nešto što voliš više od tate?*

Nakon kratka razmišljanja Damir odvrati:

- *Mama.*

- *Kad opažaš da ste vi sretna obitelj?* - pitali su jednu djevojčicu.

- *Kad vidim da se tata i mama ljube,* odgovorila je.

Roditelji se ne trebaju skrivati u ormar kad se žele poljubiti. Svaki put kad pokažu da ih ljubav sjedinjuje, njihovu djecu zahvati radosni val pouzdanja.

Oni dobro znaju da je uzajamna ljubav njihovih roditelja jedina čvrsta stijena na kojoj mogu graditi svoje živote.

Bruno Ferrero



Preobraženje

Abraham

Abrahama Biblja naziva „ocem Izraela“ (Izl 51,2), drži uzorom vjere (Rim 4), Božjim prijateljem (Iz 41,8). Njegov lik je lik čovjeka kojeg je Bog privukao sebi i podvrgao ga kušnji, u namjeri da od njega učini velik narod. Osnovna mu je osobina budna i besprigovorna vjera. Njegov život opisan je u Knjizi postanka (11-25 poglavlja).

Kršćanstvo vidi u Abrahamu svoga duhovnog rodozačetnika, oca u vjeri (Hebr 11) na prapočetcima povijesti otkupljenja. Njegova spremnost da žrtvuje sina Izaka uzor je savršena podvrgavanja volji Božjoj i pralik Kristove smrti na križu.

Zbog Abrahamove vjere i poslušnosti, Bog obećava brojno potomstvo i da će zaposjeti zemlju. Premda vjeruje, Abraham pita Boga za znak po kojem će se to uistinu i ostvariti. Bog mu zapovijeda da prinese žrtvu kao znak.

U današnjem čitanju opisan je tipičan način potvrđivanja ugovora. Ubijanjem i rasijecanjem žrtvovanih životinja ukazuje se na posljedicu kršenja saveza, a to je smrt. („A s ljudima koji razvrgoše Savez moj i ne ispunije saveza obećana pred mojim licem postupit će s teletom što ga nadvoje rasjekoše te između tih pola prođoše.“ Jr 34,18.).

Bog se obvezuje na ispunjenje obećanja, a Abraham se obvezuje na

vjeru. Zanimljivo je, u današnjem čitanju, da samo Bog prolazi između rasječenih životinje.

Pavlov primjer

Apostol Pavao napisao je Poslanicu Filipljanima oko 62. godine, dok je bio u zatočeništvu u Rimu u vrijeme iščekivanja najvjerojatnije smrtne presude. U to vrijeme uz Pavla je njegov pratitelj Timotej.

Poslanica je namijenjena prvoj kršćanskoj zajednici na europskom tlu u grčkom gradu Filipi u pokrajini Makedoniji. Ta zajednica bila je Pavlova možda najdraža kršćanska zajednica. Osnovao ju je sam Pavao oko godine 50. na svom drugom misijskom putovanju. Pavao je samo Filipljanima dopustio da skrbe o njemu. U svim drugim zajednicama sam se skrbio za svoje potrebe.

U poslanici vidimo da je zajednici prijetila pogibelj razdora, s jedne strane zbog nastojanja od perfekcionizma, a s druge strane zbog pokušaja judaiziranja zajednice.

Toj prijetnji Pavao se suprotstavlja stavljajući pred vjernike vlastiti primjer i primjer onih koji njega naslijeduju. Poziva ih da se ne daju zavesti lažnim primjerima, nego da svoj pogled okrenu prema nebeskoj domovini. Oni koji ne slijede Pavlov primjer „neprijatelji su križa Kristova“ i oni su osuđeni na propast.

Preobraženje

Izvještaj o Isusovom preobraženju podijeljen je u tri dijela: Isusovo preobraženje, Petrova reakcija, glas s neba.

Luka započinje spominjanjem mjesta i vremena nadovezujući se na prethodnu Petrovu vjeroispovijest i na prvi Isusov navještaj muke, smrti i uskrsnuća. Evandelist govori o od otprilike osam dana, misleći tako na uskrsnuće s kojim je preobraženje usko povezano. Ne govori o „visokom brdu“, nego samo o „gori“ na koju se Isus ide pomoliti. Naglasak je stavljen na molitvu koja je prema Luki pozadina za sve važne trenutke u Isusovom životu. Isusa prate trojica učenika, ista trojica koja će biti prisutna u trenutku getsemanske agonije.

Slijedi opis izvanrednog događaja u kojemu Luka govori o promijeni Isusovog lica i tek zatim govori o sjajnoj odjeći. Zatim se pojavljuju Mojsije i Ilija koji razgovaraju s Isusom. Mojsije je predstavnik zakona, a Ilija proroka. Oni s Isusom razgovaraju o njegovom „izlasku“, pojmu koji odgovara riječi „uznesenje“ u Lk 9,51.

Scena snažno utječe na prisutne učenike, a san koji ih obuhvaća nije fiziološka pojava, nego izraz ljudske krvnosti pred Božjom. Luka ne želi umanjiti dojam kada govori o njihovom snu, nego dodajući kako su „probudivši se“, naglašava njihovo posebno iskustvo viđenja slave.

Neshvaćanje doživljenog u Petru budu reakciju, žečeći produljiti iskustvo slave, ne shvaćajući tako bolan trenutak „izlaska“ koji Isusa očekuje u Jeruzalemu.

Nakon što su vidjeli Isusovu slavu, učenici imaju još jedno posebno iskustvo: „Dok je on to govorio, pojavi se oblak i zasjeni ih. Ušavši u oblak, oni se prestrašiše“. Luka se zatim vraća na temu straha pred doživljjenim. Oblak je simbol aktivne Božje prisutnosti među narodom. Lukin izvještaj doživljava svoj vrhunac u opisu izravnog Božjeg posredovanja. Evandelist koristi pojam „izabranik“, termin koji se nalazi u Pjesmama o Sluzi Jahvinom (usp. Iz 42,2). Isus je u Lukinom izvještaju predstavljen stoga kao Sluga, kao nasljednik čitavog Starog zavjeta (Mojsije i Ilija), predstavnik Novog Izlaska i Nove Pashe te kao onaj koji je u posebnom intimnom odnosu s Bogom (molitva).

Usporedi: Služba riječi 283/16



Prvo čitanje: Post 15, 5-12.17-18

Bog sklapa savez s vjernim Abrahamom.

Čitanje Knjige Postanka

U one dane:
Bog izvede Abrama i reče: „Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti.“ A onda doda: „Toliko će biti tvoje potomstvo.“ Povjerova Abram Gospodinu i uračuna mu se u pravednost.

I reče mu Gospodin: „Ja sam Gospodin koji sam te izveo iz Ura Kaldejskoga da ti predam ovu zemlju u posjed.“ Abram upita: „Gospodine moj, po čemu ću razaznati da ću je zaposjesti?“ Odgovori mu: „Prinesi mi junicu od tri godine, kozu od tri godine, ovnu od tri godine, jednu grlicu i jednoga golubića.“ Sve mu to Abram donese i rasiječe na pole i metnu sve pole jednu prema drugoj; pticā nije rasijecao. Ptice grabežljivice obarale se na leševe, ali ih je Abram rastjerivao.

Kad je sunce bilo pri zalazu, pade Abram u dubok san i obuze ga jeza, mrak velik. Kad je sunce zašlo i pao gust mrak, pojavi se zadimljen žeravnjak i goruća zublja te prođu između onih dijelova.

Toga je dana Gospodin sklopio savez s Abramom rekavši: „Potomstvu tvome dajem zemlju ovu od Rijeke egipatske do Velike rijeke, rijeke Eufrata.“

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 27, 1.7-9.13-14

Gospodin mi je svjetlost i spasenje.

Gospodin mi je svjetlost i spasenje:
koga da se bojim?
Gospodin je štit života moga:
pred kime da strepim?

Slušaj, Gospodine, glas moga vapaja,
milostiv mi budi, usliši me!
Moje mi srce govori:
„Traži lice njegovo!“

Da, lice tvoje, Gospodine, ja tražim.
Ne skrivaj lica svoga od mene!
Ne odbij u gnjevu slugu svoga!
Ti, pomoći moja, nemoj me odbaciti!

Vjerujem da ću uživati dobra Gospodnja
u zemlji živih.
U Gospodina se uzdaj, ojunači se,
čvrsto nek bude srce tvoje:
u Gospodina se uzdaj!

Drugo čitanje: Fil 3, 17 – 4, 1

Krist će nas suobličiti tijelu svomu slavnому.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Filipljanim

Braćo!

Nasljedovatelji moji budite i promatrajte one koji žive po uzoru koji imate u nama. Jer često sam vam govorio, a sada i plačući govorim: mnogi žive kao neprijatelji križa Kristova. Svršetak im je propast, bog im je trbuš, slava u sramoti – jer misle na zemaljsko.

Naša je pak domovina na nebesima, odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista: snagom kojom ima moć sve sebi podložiti on će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga tijelu svomu slavnому. Stoga, braćo moja ljubljena i željkovana, radosti moja i vjenče moj, tako – čvrsto stojte u Gospodinu.

Riječ Gospodnja

Evangelije: Lk 9, 28b-36

Dok se molio, izgled mu se lica izmijeni.

Čitanje svetog Evangelija po Luki

Uone dane: Povede Isus sa sobom Petra, Ivana i Jakova te uziđe na goru da se pomoli. I dok se molio, izgled mu se lica izmijeni, a odjeća sjajem zablista.

I gled, dva čovjeka razgovaraju s njime. Bijahu to Mojsije i Ilija. Ukažali se u slavi i razgovarali s njime o njegovu Izlasku, što se doskora imao ispuniti u Jeruzalemu. No Petra i njegove drugove bilaše svladao san. Kad se probudiše, ugledaše njegovu slavu i dva čovjeka koji stajahu uza nj. I dok su oni odlazili od njega, reče Petar Isusu: „Učitelju, dobro nam je ovdje biti. Načinimo tri sjenice: jednu tebi, jednu Mojsiju, jednu Iliju.“ Nije znao što govori.

Dok je on to govorio, pojavi se oblak i zasjeni ih. Ušavši u oblak, oni se prestrašiše. A glas se začu iz oblaka: „Ovo je Sin moj, Izabranik! Njega slušajte!“ I upravo kad se začu glas, osta Isus sam. Oni su šutjeli i nikomu onih dana nisu kazivali što su vidjeli.

Riječ Gospodnja

Preobraženje je navještaj uskrsnuća

Istinsku spoznaju života moguće je naći samo u Božjoj objavi. Sin Božji došao je k nama kao čovjek da bi nam pokazao tko je čovjek.

Na visokoj gori preobrazio se pred svojim učenicima da bi im objavio kakav je proslavljeni čovjek.

Ne možemo doći do punine svojega ostvarenja ako ne idemo zajedno s njim.

Put je koji vodi preko križa, ali na kraju dolazi do proslave.

Služba riječi 295-19

Prikazivanju nekog filma na televiziji obično prethodi višednevna najava kojom se gledateljima želi preporučiti njegova vrijednost. Najava obično traje nekoliko sekundi ispunjenih najzanimljivijim scenama. Tada vjerojatno poželimo odmah pogledati cijeli film. No, te scene brzo završavaju s obaviješću da film možemo pogledati u nedjelju u toliko i toliko sati.

Slično je i s preobraženjem na Taboru. Taj događaj je Božji navještaj i najava uskrsnuća, sjaja uzašašća i Isusovog slavnog drugog povratka. Bog nam u preobraženju daruje nekoliko scena budućih događanja.

Za ispravno razumijevanje događaja iz evanđelja, trebamo razmotriti situaciju u kojoj su tada bili Isus i učenici.

To je vrijeme kad su farizeji odlučili ubiti Isusa.

To je vrijeme kad je Isusu jasno spoznao: *svoj put prema Jeruzalem ne završavam kao u narodu omiljeni poznati čudotvorac, ne, završavam na križu.*

To je vrijeme kad je Isus počeо učenicima sasvim otvoreno o tome govoriti: "kako treba da pođe u Jeruzalem, da mnogo pretrpi od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca, da bude ubijen i treći dan da uskrsne." (Mt 16,21)

Čitajući o tome u evanđeljima, može se osjetiti šok kako za Isusa samog, tako i za apostole. Petar mu je rekao: "Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!" (Mt 16,21)

U takvoj situaciji koja postaje sve tamnija, gdje se sve sručilo na njegovu glavu, gdje je sve postajalo prožeto smrću i križem, daruje mu Otac s neba najavu i prikaz kraja i cilja. Pokazuje njemu i apostolima: kraj nije tama nego sjaj, slava. Kraj nije križ. On je samo put. Završetak je proslava kod Oca u nebu.

Naravno, možemo si lako predstaviti, kad mu je Otac pokazao svu slavu, Petra koji bi želio da ostanu: *učitelju, dobro nam je ovdje, načinimo tri sjenice.* Žele zadržati to iskustvo slave. No to još nije bio cilj nego samo najava cilja.

Isus i trojica apostola moraju se spustiti s brda. Moraju nastaviti tamni put trpljenja do križa, do Velikog petka.



No jedno je također ovdje očito: poslije tog iskustva na brdu Tabor gdje im je Bog pokazao predokus slave, drukčije nego prije idu tim tamnim putem.

Luka u svom evanđelju veli: "Krenu Isus sa svom odlučnošću prema Jeruzalemu" (Lk 9,51). Tu je nestala sva njegova nesigurnost, postao je odlučan.

Pa i apostoli koji na početku nisu razumjeli navještaj uskrsnuća, ovaj događaj preobraženja duboko je prožeо njihova srca i nekako su poslije toga drugačije krenuli svojim putem i u svojim razmišljanjima.

Svatko od nas prolazi putem tame, jedan ovako, drugi onako. Bog nas ne želi očuvati od tih tamnih i teških, križnih putova. Bog nas ne želi očuvati od križa i patnje. No on jedno čini: na tom tamnom putu, u boli, tu nas čuva. Ne od boli, nego u boli. Daruje nam na tom tamnom i teškom putu neprestano takve bljeskove i naznake u kojima se zrcali cilj.

Sjetimo se nekoliko mjeseci nakon Isusova uzašašća. U Jeruzalemu, čovjek imenom Stjepan, gorio je za Isusa. Kad Židovi nisu htjeli prihvati njegovu poruku o Isusu, kad nisu više imali nikakve argumente, tada su ga kamenovali. U trenutku kamenovanja ljudi su ugledali

njegovo lice kako sjaji kao kod anđela. Jasno, Stjepan je umro pod tim kamenjem, no u umiranju je povikao: vidim otvorena nebesa i Sina božjega s desne Očeve! To je to iskustvo u trenutku slomljenošti, kad umire, vidi slavu Božju.

To je ono što nam Bog daruje. Moramo svoje trenutke tame i patnje ići do kraja. Ne možemo to zaobići i nekim zaobilaznim putem preskočiti ili naći neki prečac. Bog nam u tim tamnim i teškim koracicima daruje naznaku cilja.

I jedno je sigurno: ako u petak navečer vidiš najavu filma za nedjelju, tada u nedjelju dolazi film. Ako nam Bog daruje najavu, tada možemo biti sigurni: Slava Božja dolazi. To je čisto pitanje vremena, a никакva nesigurnost, no nakon takvog iskustva drukčije ideš u svojim tamnim i teškim životnim trenutcima. Ideš, jasno, s više odlučnosti, sigurnosti i pouzdanja da će Bog biti s tobom, da nećeš biti sam.

Stjepan Harjač

Baštinici obećanja

**Ja ću njemu biti otac,
a on meni sin.**

U ovom odlomku iz Druge knjige o Samuelu prorok Natan prenosi kralju Davidu Božju riječ kojom mu obećava vječnost njegova kraljevstva i njegove dinastije. Prema mišljenju stručnjaka ovaj tekst nastao je u vrijeme kada je Davidova dinastija bila čvrsta i stabilna, dok je kasnija povijest tekla drukčijim tijekom sve do konačne propasti Judejskog kraljevstva padom Jeruzalema 587. god. pr. Krista. No, takav tijek povijesti ipak nije poništio riječi Natanova proroštva nego im dao drugi, puniji smisao. Obećanje potomka i kraljevstva za koje Bog kaže da će pred njim trajati dovjeka zapravo će se u pravom smislu ispuniti u Mesiji, koji će ipak doći iz Davidova potomstva.

U nadi protiv svake nade

Čini se da je kod apostola Pavla Abraham omiljeni lik vjernika, osobito kad je riječ o njegovu uspoređivanju opravdanja po Zakonu i po vjeri. Naime, Abrahamu je uračunata u pravednost njegova vjera u Boga koji mu je obećao potomstvo premda su i on i njegova žena Sara bili u poodmakloj dobi. Ono, što je bitno naglasiti jest da je taj čin vjere Abraham učinio neovisno o zakonu, kojega praktički u njegovo doba nije ni bilo jer je dan tek stoljećima poslije Mojsiju na brdu Sinaju. Prema tome, ako je Abrahamu već njegova vjera uračunata u pravednost, onda ona ima prednost pred Zakonom.

U tom smislu uz pojam Abrahameve vjere vezan je i pojam njegova bezbrojnog potomstva. Premda su Abrahamova vjera i ispunjenje Božjeg obećanja nedvojbeno vezani uz konkretno tjelesno potomstvo, to jest rođenje njegova sina Izaka, u Abrahamovo potomstvo zapravo se ubrajaju svi ljudi svih naraštaja koji imaju isti vjernički stav prema Bogu.





Otac tvoj i ja žalosni smo te tražili.

Kroz liturgijsku godinu C obično se čitaju odlomci iz Evandelja po Luki, pa je između dvaju ponuđenih evanđeoskih odlomka dobro izabrati upravo Lukin izvještaj. Riječ je ovdje o poznatom hodočašću Svetе obitelji iz Nazareta u Jeruzalem prilikom blagdana Pashe, „kad Isusu bijaše dvanaest godina“ (Lk 2,41-42). Ono o čemu slušamo u ovom odlomku događa se djelomično na putu, a djelomično u jeruzalemskom Hramu. Gotovo kao da se ponovno naglašava svojevrsni međuodnos nomadskog i sjedilačkog života. Dok i Bog i ljudi imaju svoje stabilne domove, hodočašće podsjeća vjernike da je Bog s njima svuda, pa i dok putuju zemljom. U takvom su raspoloženju i Isusovi roditelji krenuli na put. No, na povratku primjećuju da Isus nije s njima, te se vraćaju u Jeruzalem tražeći ga (2,43-45). Tri dana traženja dvanaestogodišnjeg Isusa (2,46) svakoga kršćanskoga čitatelja ovog teksta moraju podsjetiti na tri dana koji su protekli od Isusove smrti do njegova uskrsnuća.

Luka namjerno naglašava tu sličnost. Isusa nalaze u Hramu, posred učitelja s kojima ravnopravno razgovara, a „svi koji ga slušahu bijahu zaneseni razumnošću i odgovorima njegovim“ (2,47). Takva situacija izaziva zapanjenost njegovih roditelja (2,48), no Isus im odgovara: „Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome stoje Oca mojega?“ (2,48). Isus se ovdje predstavlja kao Sin Očev, Sin Božji, onaj obećani Potomak. U tome je važna i uloga Josipa kojeg Luka predstavlja kao čovjeka „iz doma i loze Davidove“ (2,4). Po njemu obećanje dano Davidu nalazi svoje puno ostvarenje u Isusu Kristu. Ovaj Potomak Abrahamov i Potomak Davidov prisutan je u današnjem odlomku i kao Sin Božji, ali i kao poslušni sin svojih roditelja (2,51), te ničim nije zanijekana uloga Josipova u njegovu podizanju i odgoju.

Prvo čitanje: 2Sam 7, 4-5a.12-14a.16

**Gospodin Bog dat će mu prijestolje
Davida, oca njegova (Lk 1, 32).**

Čitanje Druge knjige o Samuelu

U one dane:
Dođe Natanu ova Gospodnja riječ:
„Idi, reci mome sluzi Davidu:
Ovako govori Gospodin:
'Kad se ispune tvoji dani
i ti počineš kod svojih otaca,
podići ću tvoga potomka nakon tebe,
koji će se roditi od tvog tijela,
i utvrdit ću njegovo kraljevstvo.
Ja ću njemu biti otac,
a on meni sin.
Tvoja će kuća i tvoje kraljevstvo
trajati dovjeka pred mnom,
tvoje će prijestolje čvrsto stajati
zasvagda.'“

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 89, 2-5.27.29

**Potomstvo će njegovo ostati
dovijeka.**

O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću
dovijeka,
od pokoljenja do pokoljenja
usta će moja obznanjivati tvoju
vjernost.
Ti reče: „Zavijeke je sazdana ljubav
moja!“
U nebu utemelji vjernost svoju.

„Savez sklopih s izabranikom svojim,
zakleh se Davidu, sluzi svome:
Tvoje potomstvo održat ću dovjeka,
za sva koljena sazdat ću prijestolje
tvoje.“

„On će me zvati: 'Oče moj!
Bože moj i hridi spasa mojega!'
Njemu ću sačuvati dovjeka naklonost
svoju
i Savez svoj vjeran.“

Drugo čitanje: Rim 4, 13.16-18.22

U nadi protiv svake nade povjerova.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo!

Obećanje da će biti baštinik svijeta nije Abrahamu ili njegovu potomstvu dano na temelju nekog zakona, nego na temelju pravednosti vjere. Zato - iz vjere da bude po milosti te obećanje bude zajamčeno svemu potomstvu, ne potomstvu samo po Zakonu, nego i po vjeri Abrahama, koji je otac svih nas - kao što je pisano: Ocem mnoštva narodâ ja te postavljam - pred Onim komu povjerova, pred Bogom koji oživljuje mrtve i zove da bude ono što nije.

U nadi protiv svake nade povjerova Abraham da postane ocem narodâ mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo. Zato mu se i uračuna u pravednost.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Lk 2,41-51a

Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili.

Čitanje svetog Evangelija po Luki

Roditelji su Isusovi svake godine o blagdanu Pashe išli u Jeruzalem.

Kad Isusu bijaše dvanaest godina, uziđoše po običaju blagdanskom. Kad su minuli ti dani, vraćahu se oni, a dječak Isus osta u Jeruzalemu, a da nisu znali njegovi roditelji. Uvjereni da je među suputnicima, odoše dan hoda, a onda ga stanu tražiti među rođinom i znancima. I kad ga ne nađu, vrate se u Jeruzalem tražeći ga.

Nakon tri dana nađoše ga u Hramu gdje sjedi posred učiteljâ, sluša ih i pita. Svi koji ga slušahu bijahu zaneseni razumnošću i odgovorima njegovim. Kad ga ugledaše, zapanjiše se, a majka mu njegova reče: „Sinko, zašto si nam to učinio? Gle, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili.“ A on im reče: „Zašto ste me tražili? Niste li znali da mi je biti u onome što je Oca mojega?“ Oni ne razumješe riječi koju im reče. I siđe s njima, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan.

Riječ Gospodnja

Josip

Bio je zaručnik.

Marija zacijelo nikada nije Josipu rekla: „Ja sam Božja majka, a ti si Božji zaposlenik.“ Naprotiv, rekla je: „Ti si moj zaručnik. Ja sam djevica“ (također i Josip), „ali ti si moj zaručnik.“

Bila je podložna svojemu zaručniku kako je to nalagala onodobna kultura. Spravljala mu je jelo, s njim je razgovarala, zajedno su razgovarali o Sinu, dijelili su brigu kada je dvanaestogodišnji Dječak ostao u Jeruzalemu, brigu muža i žene, brigu roditelja. Sve normalno, ali u djevičanstvu.

Ona je slušala Josipa. Važne je odluke donosio Josip, kako je tada bilo uobičajeno. Josip je u snu dobivao Božje poruke. Ona je puna milosti, a on je pravednik, čovjek koji čuva Božju riječ. Krasan par.

Papa Franjo, *Zdravo Marijo*, Verbum, 2018.

kojom smo u braku. Ma koliko bili prisni i poznavali se, druga osoba biva svoja, posebna i neprestano nova.

Zato je potrebna otvorenost koju sveti Josip pokazuje u odnosu prema Mariji. Potrebno se odgojiti za prihvatanje druge osobe kao dara od Boga. I kao znaka Božje ljubavi. Ali i Božjeg povjerenja jer nam povjerava drugu osobu da s njom proživimo sve dane svoga života. I u dobru i u zlu.

Svetoga Josipa nemoguće je misliti izvan svete Obitelji. Sveti Josip je bitno i nužno u odnosu. U odnosu prema Blaženoj Djevici Mariji. U odnosu prema Bogu. I u odnosu prema Isusu.

On njezin - ona njegova

Zapis u Matejevu evanđelju obiluje nježnošću i prisnošću. Mariju se naziva Josipovom, a Josipa Marijinim. U mentalitetu koji je ženu smatrao vlasništvom muškarca stvara se novi odnos između supružnika. Ne odnos posjedovanja, nego odnos pripadanja. Njih dvoje pripadaju jedno drugom. Ne vezuje ih međusobno obveza, nego ljubav. Tako su nam Josip i Marija primjer bračne ljubavi i odnosa između muškarca i žene. Primjer su nam prihvatanja osobe kao dara od Boga. Primjer su razumijevanja posebnosti i neobuhvatljivosti osobe s

Učini kako mu zapovjedi anđeo Gospodnji

Usvim trenucima kad mu se obraća anđeo Gospodnji sveti Josip se nalazi u životnim dvojbama, ali on prihvata Božju volju premda to nije opcija koja mu se čini najprikladnija.

Vrijedi naučiti od svetoga Josipa takav odnos prema Bogu. Odnos pun sinovskog povjerenja. Odnos u kojemu ćemo prihvatiti činjenicu da Bog zna bolje od nas.



No, bitno je primijetiti još jednu stvar: Bog ne donosi Josipu gotova rješenja. Sveti Josip itekako razmišlja, važe i dokučuje mogućnosti izbora i njihove posljedice, ali i ostavlja prostor Bogu da on dade konačnu riječ i uputi ga kako djelovati. Na takav smo način i mi pozvani odnositi se prema Bogu. Koristiti darove koje nam je darovao, ponajprije dar vlastitoga razuma, te nastojati pronaći odgovor i rješenje. Ali istodobno biti otvoreni Božjoj volji ma koliko nam bila mučna i neshvatljiva.

I siđe s njima, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan

Prema onome što je zapisano u Evanđelju, sveti Josip Isusa traži i pomaže. Traži ga kao dvanaestogodišnjaka u Jeruzalemu, a pomaže mu tijekom Marijine trudnoće, u rođenju i za vrijeme življjenja u Nazaretu.

Takvom odnosu prema Isusu i nas poučava sveti Josip. Valja nam tražiti i naći Isusa. Ali Isusa se ne nalazi na svim onim mjestima gdje su ga Josip i Marija tražili tri

dana prije nego li su došli u Hram. Isusa se može tražiti na krivim mjestima. I tamo ga se, dakako, neće pronaći. No, neuspjelo traženje ne smije nas obeshrabriti i dovesti do zaključka kako Boga nema, nego nas treba osnažiti da ga nastavimo tražiti dok ga ne nađemo. A kad ga nađemo onda nam valja biti s njime. I pomoći Isusu. Naš Bog želi da mu pomognemo. Naše spasenje i spasenje svijeta on želi uprisutniti ovdje i sada s našom pomoći. Bog nas želi. On nas voli jer smo mu, poput svetoga Josipa, dragocjeni.

Svetom Josipu povjereni

No, sveti Josip nas poziva da i s njim uspostavimo odnos. Molimo mu se za zagovor. Za prosvjetljenje. Da shvatimo što znači uspostavljanje odnosa i kako ih valja živjeti. Posebno mu se molimo da on, uz kojega su, dok se po tjelesnoj smrti pridruživao Ocu, bili Blažena Djevica Marija i Isus, izmoli s nama i za nas milost blažene smrti.

Grijeh i sakrament ispovijedi - pomirenja

Sakramenti su dragocjenost u Crkvi, izvor života i zalog vječnosti

Ni u jednoj svjetskoj religiji nemamo do te mjere izraženu zbiljnost grijeha kao u kršćanstvu i židovstvu. Od samoga početka čovjekova bivovanja na ovoj zemlji grijeh je pratilac. Praroditelji, Adam i Eva, navukli su na sebe prokletstvo, neposluhom, hoteći biti ravni Bogu. Htjeli su biti bogovi. Grijeh nepovjerenja, neposluga, grijeh oholosti, neponiznosti. Čovječe, stvor si, ne Stvoritelj. Međutim, čovjek u svojoj oholosti želi svrgnuti Boga te upropastava sebe i svoje potomstvo. Na prvi grijeh praroditelja slijedi bratobojstvo, Kain je zatukao Abela, iz zavisti.

Nakon toga grijeh se širi poput stepskog ili šumskog požara u sušno doba godine. Zahvaća pred sobom sve tako da i sam Bog zaključuje da treba iskorijeniti čovjeka koga je stvorio šaljući opći potop. Spašava se Noa s obitelji, ali budimo svjesni: Ni tu se nije grijeh iskorijenio, grijeh ulazi s čovjekom i u korablj pa imamo nakon Potopa opetovani čovjekov pad. Babilonska kula znamen je ljudske oholosti, trajni spomenik i upozorenje da je čovjek stvor, da se ne može vinuti do božanskih sfera svojim nastojanjima.

Izabrani narod. Izraelci, u trajnoj su kušnji otpada. Netom su se iz egipatskog ropstva domogli žuđene slobode, zapadaju u idolopoklonstvo. Klanjaju se Zlatnom telcu - simbolu egipatske religije. Otpad od Boga provlači se kroz cijelu židovsku povijest te su njihovi grijesi kulminirali u ponovnom sužanjstvu - ovaj put u Babilonu. Proroci su Božji glas u narodu koji poziva na obraćanje. Odvraćanje od privida, laži, grijeha, zavodljivosti božanstava te klanjanje Bogu u srcu. *Obrezati srca, ne tijela.*

Jedno od najdojmljivijih mesta u Starom zavjetu koje tako zorno opisuje čovjekovo stanje grijeha pronaći ćemo u Knjizi proroka Izajije, poglavje 59., koje je naslovljeno kao „Psalam“. Tu se opisuje stanje grijeha u kome se ljudi nalaze. Grijeh stvara jaz između Boga i čovjeka, Bog nas ne čuje, grijesi zastiru Božje lice. Ruke u krvi ogrebole, prsti u zločinima, jezik podlost mrmlja, usne izgovaraju laži, nitko s pravom tužbe ne podiže niti koga sude po istini. Uzdaju se u ništavila, u ništa, laži kazuju, začinju zloču, rađaju bezakonja! I prorok priznaje: „Mnogo je naših opačina, grijesi naši protiv nas svjedoče!“ Odmetnici smo od Boga, govorimo podlo, odmetnički, u srcu smišljamo riječi lažljive. Nema pravde ni pravice, jer „na trgu posrnu istina, i poštenju nema više pristupa“ (59,14).

Na kraju sam Gospodin onako rezignirano zaključuje kako „nema više čovjeka“ (r.16). Grijeh čovjeka raščovječe, nije više Božja slika, postaje karikaturom samoga sebe. Stoga imamo toliko puta u knjigama Staroga zavjeta velika pokornička bogoslužja u kojima cijeli narod okajava svoje grijeha, zablude, otpade, nevjeru te priznaje kako su sve kazne što su ih tijekom vremena zadesile plod njihovih grijeha, od kralja pa do običnog ratara ili pastira.

Sakramenti u Crkvi

Sakramenti su dragocjenost u Crkvi, izvor života i zalog vječnosti. Uvijek je opasnost da dragocjenost postane nešto svagdanje. Primjerice kod euharistije. Kao i kod mnogo toga u životu. Ono što svećenik čini na oltaru, u ispovjedaonici, čini sam Krist. Izgovaramo uvijek u prvom licu: *Ovo je moje tijelo! Ovo je krv moja! I ja te odrješujem od svih tvojih grijeha - u Ime Oca i Sina i Duha Svetoga.* Vanjski znak prati uvijek riječ koja tumači što se zbiva.

Prisjetimo se poruke s početka Matejeva Evanđelja. Kad je Josip bio u dvoumici glede Marijine trudnoće, kad ju je htio otpustiti, potajice, javlja mu se Anđeo u snu i poručuje između ostalog da Djetu dadne ime „*Isus - jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih*“ (Mt 1,21). Isus dolazi spasiti nas, oslobođiti nas, otkupiti nas od grijeha i krivnje. Smisao Isusova dolaska jest grijeh svijeta, grijeh svakoga

od nas i spas. Dolazi zbog mene, tebe, nas! Na Posljednjoj večeri izgovara riječi nad kruhom i vinom: „*Prolijeva se za vas i mnoge na oprost grijeha*“. Izgovara se to u svakoj svetoj Misi. To je bilo prije križa. Daje tumačenje žrtve na križu u riječima na Posljednjoj večeri.

Nakon Uskrsa prvo što Isus čini jest ustanova sakramenta pomirenja, isповijedi: Mir - Duh Sveti - oprost grijeha! Isus nakon Uskrsa apostole šalje. Nije ih pitao želete li, hoće li, nego ih odašilje. Nemaju drugoga izbora nego Gospodina slijediti. Isus kao Uskrslji nije više vezan uz prostor i vrijeme kao mi. Vječnost nije beskonačnost vremena ni prostora, nego trajna sadašnjost. Isus kao Uskrslji trajno je prisutan u vremenu i prostoru, svim mjestima i svim vremenima. Teško nam je to shvatiti, ali imamo u Novom zavjetu upravo svjedočanstva takve Isusove prisutnosti. Ulazi na zatvorena vrata, nije vezan uz prostor, isto tako ni vrijeme. Uskrsnuće je konačna žetva vremena u jednoj točci - Isusu Kristu. Kao uskrslji on je bliži nama nego mi sami sebi.

Znak kao komunikacija

Živimo okruženi znakovljem. Sjednemo li u vozilo, ako se nismo zavezali, signalizira nam dosadni znak da se vežemo. Padne li temperatura ispod četiri stupnja, signalizira nam vozilo da je opasnost od smrzavanja ili poledice na putu. Uključim li navigaciju pa skrenem s puta, upozorava me da treba promijeniti

smjer. Odnosno, već ona pruža mnoštvo piktograma, sličica, kao i računalo kad s njim radim. Kod bilo koje tiskovne konferencije imamo otarga, iza leđa, mnoštvo reklama svjetskih „brand“-tvrtaka. Mnoštvo prometnih znakova, a onda na sve strane kratice, počev od biblijskih knjiga, do javnih poduzeća itd. Suvremeni život vrvi od kratkih poruka koje su ujedno i tumač.

U životu ima i drugih znakova, mnogo značajnijih, bitnih, ljudskih, daleko od puke mehanike i ljudske inventivnosti. Primjerice, kolodvori, zračne luke. Dolasci i odlasci, zagrljaji, suze, poljupci. Ljudi se privijaju jedni uz druge, ne želeći da se rastanu. Ili pak kod ukopa. Sve su to znakovi koji mnogo govore. Šaputanje u uho, poljubac. Vanjski znak, ali ima u sebi nutarnju poruku. Nešto ljudi povezuje i to žele izraziti vanjskim gestama, kretnjama. Zajedništvo, vidljivo i nevidljivo. Inače bi zagrljaj bio suvišan, prazan, bezdušan, puka vanjština, ako nema sadržaja iznutra. Kod ponovnog susreta dolazi do izražaja ono što je već postojalo u životu tih ljudi. Sociolozi bi rekli, komunikacija je bitna za naš život. Znakovi samo utvrđuju međusobnu komunikaciju.

Isus i svijet znakova

I u Isusovu životu znakovi igraju bitnu ulogu. Isus je liječio bolesnike. Kako ih je liječio? Polagao bi na njih ruke, dodirivao ih. Znao je tisnuti svoj prst u uho gluhonijema čovjeka, izgovorio bi riječ „Effatha“ tj. „Otvori se!“ Pravio od prašine i pljuvačke smjesu i mazao oči slijepcu.

Isus nije samo liječio. On je pozivao djecu k sebi, grlio ih, blagoslovio ih. Jeo je i pio s grješnicima, carinicima. Učenicima noge prao. Slavio s njima pashalnu večeru.

Sve to zadire duboko u čovjekovu tjelesnu dimenziju. Isus je sve svoje akcije pratio riječima. Riječ i čin, riječ i znak. Kod Isusa riječ i znak tvore cjelinu, jedinstvo. Stoga gotovo sve što čini tvori u njega jedno jedinstvo, nosi u sebi sakramentalnu strukturu. Ono što je Isus činio nakon uskrsnuća i što čini Crkva u sakramentima, ima svoj predložak, uzorak u Isusovu životu.

Stoga možemo reći, nakon Uskrsa organski se razvija ono što je Isus za svoga zemaljskog života započeo. Sakramenti postaju komunikacijom između uskrslog Krista i kršćana. Sve se odvija u znakovima koje prate riječi. Znak je bitan - njega prati riječ koja je sastavni dio sakramenta. Inače bi sve bilo puka magija i bajanje.

Zamislimo bračno zajedništvo u kome partneri ne razgovaraju, ne izmjenjuju znakove, gdje se danima ne razgovara, gdje nema pogleda, nježnosti, dodira, gdje nema poljupca, zagrljaja - takav brak ide prema svome rasulu, bankrotu, ili je odavna već prestao biti brakom. Znakovi su bitni u bračnom životu. Bez znakova nema bračnoga života. Bez znakova ne možemo uopće egzistirati jer su znakovi bitni preduvjet za susret. Oni su izvorno ljudska potreba, nešto bezuvjetno, oni su most između vidljivog i nevidljivog, vremena i vječnosti, između zemaljskog vremena i Božje vječnosti.

Ustanovljeni znakovi - sakramenti

Sakramenti nisu magijski čini. Nisu oni droga koja bi se nudila. Nisu ni puko sjećanje na ono što je Isus činio. Oni su stvarni susret, sjedinjenje. Oni su zajedništvo. Tu ima Isus inicijativu, ne mi. On je počeo s tim, on je to ustanovio i ostavio činiti „Njemu na spomen“. U definiciji sakramenta imamo činjenicu da su to vidljivi znakovi koje je ustanovio Isus Krist da bi preko njih posredovao nevidljivu milost. To je bitno za svaki sakrament. Ne možemo mi uspostaviti komunikaciju s Isusom Kristom, nego to čini on u sakramentima. Što je ostavio Crkvi, vrijedi za sva vremena. Krist Isus je sakrament susreta Boga i čovjeka. U njemu se susreću Bog i čovjek, dok je Crkva kumulativni sakrament, ona u sebi sadrži sve sakramente. Sakramenti su realizacija Crkve u prostoru i vremenu. Crkva je temeljni sakrament koji u sebi uključuje sve druge.

Veliki teolog Romano Guardini postavlja u jednoj svojoj knjizi pitanje: *Kako možemo uopće znati tko je zbilja Bog?* Daje odgovor: *Možemo znati samo promatraljući Isusa Krista, zagledani u Isusa Krista. Isus Krist je slika Boga nevidljivoga, veli Poslanica Kološanima.* On je Božja Ikona. Iz Isusovih riječi i radnja možemo saznati tko je zbilja Bog.

Zatim se nadalje Guardini pita: *Odakle znamo tko je bio Isus Krist?* Ima toliko slika, toliko slutnja, toliko raznih tumačenja i suprotstavljenih mišljenja o Isusu Kristu. On nudi odgovor: *U konačnici znamo tko*

je Isus Krist samo izvjere Crkve. Pristup k Isusu imamo samo u zajedništvu vjernika, na tlu vjerničkih zajednica. One nam omogućuju pristup istinskom Isusu. Kad kažemo da imamo sedam sakramenata, onda su to samo vanjski vidljivi izražaji života Crkve u svijetu, Crkve kao temeljnog sakramenta.

Crkva je vidljiva, a temelji se na nevidljivom temelju Isusu Kristu. Isusu živom, uskrslom i proslavljenom. Crkva njega naviješta, Isus djeluje u onima koji u njega vjeruju. Gdje su dvojica ili trojica u njegovo ime sabrana, i on je tu među njima. Kad se govori o sakramentima, treba imati u zreniku temeljni sakrament - Crkvu. Krist nije sam, on je uvijek u zajednici i ja ga samo u zajednici mogu susresti. Ne mogu vjerovati sam, nego samo u zajednici, općinstvu svetih. Ne mogu ni naslijedovati Isusa bez drugih koji su uključeni u to zajedništvo.

Susret s Isusom u sakramentima događa se uvijek u zajedništvu. Bez zajedništva nemoguće je iskusiti snagu sakramenta. Stoga je preporuka Crkve da se svi sakramenti slave u okviru zajednice vjernika. Počev od krštenja do bolesničkog pomazanja. Nema privatnog kršćanstva.

Hrvatska marijanska svetišta

Crkva Gospe Od Milosti u Šijani

Oko jedan kilometar od pulske zaobilaznice u pravcu Labina, na području župe sv. Antuna, nalazi se poznato svetište Gospe od Milosti. Prvi dokumentirani tragovi crkve na ovom mjestu sežu u 8. st. a po tradiciji mnogo su

stariji. U srednjem vijeku je podignuta crkva Majke Božje od Milosti koja se spominje prvi put 1470. godine, a srušena je sredinom 19. stoljeća.

Ta crkva proglašena je svetištem 1849. nakon što, je godine 1848., u njoj čudom ozdravila gđa Maria Magno r. Bigolo. Teško bolesna, nepokretna jedanaest mjeseci, Maria Magno zamolila obitelj da je odvedu u Crkvu Gospe od Milosti u Šijanu. Kako službena medicina nije dala nikakav rezultat, ispunili su joj želju, odvezvi je na zaprežnim kolima na odredište. Kad je ušla u crkvu, poželjela se ispovjediti, a svetu misu je služio mons. Giacomo Daris. Marija je ušavši u crkvu osjetila trnce u nogama, a nakon nekog vremena je ustala i zamolila pratnju da joj pomognu doći do oltara. Nakon dugotrajne molitve, sama se uspjela vratiti na mjesto na kojem je sjedila, na što su prisutni ostali začuđeni. Nakon nekoliko sati molitve, sama je izašla iz crkve, te je odvezena kući, gdje se sama popela uz stepenice u stan. Nakon toga je potpuno ozdravila. To je prepoznato kao čudo koje je učinila Gospa, i župa počinje dobivati veliki broj sljedbenika. Budući da je crkva bila trošna pulski su vjernici odlučili tu sagraditi novu crkvu Gospe od Milosti. Nova crkva je izgrađena 1885. i to je crkva koju danas vidimo.



U nju je iz stare crkve prenesen čudotvorni lik Gospe koja doji Malog Isusa, drveni pozlaćeni reljef iz 15. st. Crkvu je posluživao svećenik iz Pule. Nakon I. svjetskog rata Istra je došla pod Italiju, pa su se talijanski fratri stali zanimati za dolazak u Pulu. To je realizirano 1920. kad im je povjereno svetište Gospe od Milosti u Šijani. Iza crkve kupili su kuću koju su adaptirali za mali samostan. Fratri su tu živjeli do 1970. a od tada crkvu poslužuju iz samostana sv. Antuna. Za crkvu su se od 1956. brinule časne sestre Kćeri Milosrđa, koje su tu boravile do 2001. pomažući usto u katehizaciji, vodeći crkveno pjevanje i odgajajući malu djecu u vrtiću.

Svetišne u Šijani bilo je nekad obljenjivo i u nj se organizirano hodočastilo iz raznih župa Pulštine. Nakon Drugog svjetskog rata, kad je Pula promijenila strukturu stanovništva, dosta je opala posjećenost svetišta. No i danas pulski vjernici masovno pohrle Gospu od Milosti nekoliko puta godišnje: na Uskrnski ponедјeljak, na Veliku Gospu (15.VIII.) i na Malu Gospu (8. IX), kad se održava i procesija oko svetišta. Inače u samostanu se i dalje održava vjeronauk za djecu, a u crkvi se dva puta tjedno slavi sv. misa, koja je nedjeljom lijepo posjećena i na kojoj pjeva zbor svetišta.

Tekst: <http://istrapedia.hr>
i <http://www.svetiantunpula.com>

Fotografije: <http://www.svetiantunpula.com>



Mali vjeronaučni leksikon

Ilija

Ilija, . hebrejski אֱלֹהֵי הָיָה *Ellijah* „moj Bog je Jahve“; grčki Ἐλίας, *Elias*; latinski *Ilia* , starozavjetni prorok, živio u devetom stoljeću prije Krista. Njegov život opisan je u Prvoj i Drugoj knjizi o kraljevima. Naziva se Tišbijcem jer je rodom iz Tišbe, brdovitog područja u Gileadu, istočno od rijeke Jordan. U židovskoj, kršćanskoj i islamskoj predaji ima veoma važno mjesto, o čemu svjedoče brojni spisi o njemu. Za izraelski (židovski) narod Ilija je jedan od najvećih proroka te se vjerovalo da će Ilija ponovno doći i prije nego se pojavi obećani Mesija. Židovska apokaliptika smatra je da Ilija nije umro, nego da će umrijeti na koncu vremena boreći se protiv Antikrista.

Jedan je od rijetkih starozavjetnih likova koji je svoje mjesto našao u katoličkom kalendaru.

Djelovao u Sjevernom kraljevstvu ili Kraljevstvu Izrael u vrijeme kraljevanja Ahaba i njegove žene poganke Izabele (875. - 854. pr. Kr.) i Ahazje (854. 853. pr. Kr.). Borio se za čistoću vjere, vjernost naroda pravome Bogu (Jahvi), protiv širenja poganske vjere u izraelskom narodu.

Prema Svetom pismu bio je „Podignut u vihoru ognja, u kolima s plamenim konjima“.

U Katoličkoj crkvi, posebno ga časte karmelićani.

Sveta Stolica na traženje biskupa fra Pavla Dragičevića, 26. kolovoza 1752. proglašila je proroka Iliju zaštitnikom je Bosne i Hercegovine. (U Bosni postoji anegdota da je papa to odobrenje popratio rečenicom: „Divlji narod izabrao divljega sveca“). Sveti Ilija je zaštitnik i Đakovačke metropolije.

Priredio Vinko Bakula

Usp.: *Opći religijski leksikon*, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, Zagreb, 2002.;

<https://hr.wikipedia.org/>

Baričević, Šabić, *Pođimo zajedno, Katekizam 5*, KS, Zagreb, 1998.

KRIŽNI PUT

PETKOM

MUP - SJEDIŠTE

KAPELA SV. IGNACIJA

11.00 SATI

S Bogom svaki dan

Velečasni Krunoslav Pačalat, premda bolešću onemogućenog kretanja, ostaje i dalje vrlo aktivan.

Pokrenuo je aplikaciju „S Bogom svaki dan“. Aplikacija, svima koji to hoće, želi pomoći u svakodnevnom duhovnom rastu. Napravljena s ciljem da vjernici, prateći liturgijsku godinu i dnevna liturgijska čitanja, uz promišljanje i vodstvo svećenika više mole i žive uz Božju Riječ

U aplikaciji naći ćemo sljedeće rubrike:

Razmatranja dnevnih čitanja, Dnevno razmišljanje, Svetac dana, Korizma, Bračni parovi i Pobožnosti.

Potpuno je besplatna i može se skinuti na :

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.app.sbogomkrozdan>

NAŠI POKOJNI

MARIO KOLIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo Palanječko, 18. ožujka 1992.

DALIBOR LAGATOR,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 23. ožujka 1992.

DRAGO BORŠIĆ,

PU osječko - baranjska, 23. ožujka 1993.

MLADEN JERKO,

MUP, Varaždin, 17. ožujka 1995.

MIRKO ĆURIĆ,

PU zagrebačka, Dugo Selo, 30. ožujka 1998.

POČIVALI U MIRU!